

bij haar het innige gevoel van dankbaarheid wekken. Ze beschouwt nu het geld, als een plichtsbetrachting, die hij aan zijn naam verschuldigd is en betreurt vaak bij mij zijn koelheid, waarom ze hem niet dankbaar kan zijn. Zoo kan de arme zieke den verplichten belastingbetaler niet dankbaar zijn voor de materiele genietingen, die zij in het gasthuis ontvangt. Dankbaarheid zal zij voelen voor de vreemdgester, die aan haar haar liefdevolle zorgen wijdt.

Ik wil met een voorbeeld uit het kinderleven besluiten, waarom het ons lezers(essen) toch allen gaat. Wanneer bij Mevr. N., de kleinkindertjes op bezoek komen, draagt deze haar huishoudster op, den kinderen een koekje te presenteren. De kleintjes beschouwen dit koekje als hun goed recht en prevelen het „dank u Grootmoeder.“ Maar komen dezelfde kinderen bij Grootmoeder van Vaders zijde op visite, dan lukt deze, met het trommelje met koekjes in den schoot, haar lievelingen om zich heen, vul teederheid en schalksheid. „Heeft Jan den vorigen keer het eerst gekozen, dan mag nu Zus.“ Waarna hun blijkt dat de koekjes als twee druppelen water op elkkaar lijken. „Dank u wel, stout u Grootmoedertje.“ „Heerlijk Grootmoedertje.“ De dankbare omhelzingen nemen schier geen einde bij hun vertrek.

Ze kregen „liefde.“

Just! Er is een nauwe samenhang tusschen „dankbaarheid“ en „liefde.“ Maar ik zou de gevoelens willen rangschikken als „liefde“ en „dankbaarheid.“ Want zonder „liefde“ is dankbaarheid niet bestaanbaar. De dankbaarheid is secundair, liefde wekt haar.

Resumeerende kom ik dus tot de conclusie: De opvoeder(ster), zal bij het normale kind door het bewijzen van liefde, bij al zijn handelingen tegenover hem, dankbaarheid wekken.

We brengen dus den opvoeder(ster) deze leerling bij:

Het is „het geven van de machtige, juiste liefde, welke we bij elk paedagogisch vraagstuk met vele andere „factoren“ eischen, die wy echter als eenigen „factor“ stellen bij de opvoeding van onze kinderen tot „dankbaarheid.““

E. W. ASSCHER.

KRUIDJE ROER ME NIET.

HET spijt me, dat onze Redacteur boven den Snipper van No. 22 gezet heeft: „Waard om vereeuwigd te worden.“ Echter zal ik maar denken, dat hij ermeê bedoeld heeft: waard om weggelegd en bewaard te worden, daar 't later allicht te pas komt.

Zeg eens, Symen Grashenvel, je moet niet zoo'n kruidje roer me niet zijn. Onze kinderen moeten leeren schrijven moeilijke woorden als: meinedig, muzikant, Jezuet. Moeten leeren, dat 't is paarse, maar norske, knieën maar traliën enz. Als ze dat op hun twaalftde nog niet weten, leeren ze 't nooit. En als 't heet, dat ze 't weten, moet er gecontroleerd kunnen worden of ze 't weten. En dan is deze rij zinnen werkelijk humoristisch samengesteld en de kinderen op hun toelatingsexamen zullen ze met veel meer animo neerschrijven dan losse woorden. Die kinderen, Symen Grashenvel, zullen al begrijpen, dat ze die koddige zinnen opschrijven moeten, niet om kwaad te spreken van Jezueten of Cavalieristen, noch om dronkaards te bespotten, maar eenvoudig om te laten zien, dat ze hun zes jaren taalonderwijs niet ongebruikt voorbij hebben laten gaan,

doch al achter eenige moeilijkheden van onze schoone, doch moeilijke taal zijn. En ik hoop, dat ze wat meer zin voor humor hebben dan Symen Grashenvel en ik wed, dat ze hebben zitten proesten, ondanks de zenuwachtige situatie, waarin ze zich bevonden.

Als oud-oaderwjlzeres, die het overgrnote aantal harer dienstjaren voor twaalfjarigen heeft gedaan, trek ik me den houw, gegeven bovenop een, die zij werk met lust en ijver tracht te vervullen en bittere pillen weet te vergulden, persoonlijk aan. Wie weet, of de maker van deze zoo gehoonde regelen niet onze onvolprezen Charivarius is geweest. Die had 't pas nog zoo te kwaad over eenige taalmoeilijkheden, doch als leeraar zal hij weten, dat de kinderen de moeilijkheden nu eenmaal overwinnen moeten, of we nu hoog springen of laag, en zal hij zijn on-Hollandsch vernuft in dienst van zijn leerlingen stellen.

„Waard om vereeuwigd te worden.“ Zeker. Ik leg ze al vast weg en bewaar ze. Voor mijn dochter beginnen de tijden te dagen, dat dergelijk werk haar van blikt zal zijn. Dan zullen we samen griezelen en lachen en — profiteeren.

S. LUGTEN-REIJS.

NASCHRIFT. Wanneer ik gedurfd of van de schrijfster verlosf daartoe gekregen had, zou ik zeker hierboven geschreven hebben: „Een aardige Boutade.“ Nu zal ik mij natuurlijk wel wachten dit te doen. Voor lezers met korte memrie zij opgemerkt, dat Symen Grashenvel niet een pseudoniem is voor mij, maar voor den oorspronkelijken inzender in „De Heldersche Vooruit“.

RED.

CHRISTELIJKE JONGENSBOEKEN.

H. Gordens, <i>Dink Stroomans</i>	258 blz.	ƒ.265 ƒ.190.
H. Gordens, <i>Twee jongens</i>	238 blz.	2e druk, ƒ.250 ƒ.175.
G. Schrijver, <i>De jongens van de Club</i>	242 blz.	3e druk, ƒ.250 ƒ.175.
G. Schrijver, <i>Toen Moeder weg was</i>	301 blz.	2e druk, ƒ.265 ƒ.190.
Hilbrandt Boschma, <i>Blank en Bruin</i>	160 blz.	3e druk, ƒ.175 ƒ.290.
Le Feuvre; <i>Wij en ons Eeeltje</i>	178 blz.	ƒ.175 ƒ.293.

Litgeven van D. A. Daamen 's Gravenhage.

Zes boeken van te zamen 1400 blz. — lexiconconformaat nog wel — mij dunkt, ik heb wel een plasdankje van den uitgever verdiend, dat ik die allemaal zelf gelezen heb, alleen maar om zijn goed vertrouwen niet te leen te stellen!

Maar 't interesseerde mij toch ook wel. De heer Daamen is een „christelijk“ uitgever. 't Is een ellendig ding 'n ons land met die scheidingen en onderscheidingen, daar we maar niet uitkomen. De andere partij heeft gelijk, er ligt iets uitdagends-laatsdunkends in dat epitheton van „christelijk“, dat de eene partij zich geeft, alsof alles wat niet van haar kwam en door haar geïkt is, onchristelijk ware — wat beslist niet waar is, even onwaar als dat alles wat 't *etiquet* „christelijk“ draagt ook werkelijk christelijk is. Maar de schuld ligt niet aan één kant. Om niet te ver af te dwalen slechts deze vraag: waarom mier toch altijd in dien stroom van net kwade, ja wel goede kinderboeken, die jaarlijks over ons land wordt uitgestroopt, en die zinnen tot de „christelijke“ gerekend worden, die we dus maar de „wereldsche“ zullen noemen, bijna altijd elk hooger geestelijk element ontbreken?

Dat heb ik al dikwijls mijzelf afgevraagd. En in menige recensie hier ook uitgesproken. Waat het deert me voor de kinderen, wien o zoo veel onthouden wordt, zoo veel, dat hun zielen, die toch ook voor de eeuwigheid geschapen